

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Είκοσι

Αποκαλύπτοντας τα Προφητικά Σημεία: Κατανόηση της Εκπλήρωσης των Βιβλικών Προφητειών

Jeff Pippenger

2024-03-06

Η εκπλήρωση των σημείων που παριστάνονται από τον ήλιο, τη σελήνη και τους αστέρες έχει εξετασθεί εκτενώς από τους ιστορικούς, τους πρωτοπόρους του Αντβεντισμού και μέσω των συγγραμμάτων της Αδελφής White. Μερικά από τα σημεία στα οποία αναφέρθηκε ο Ιησούς δεν είναι τόσο οικεία όσο άλλα. Λίγοι αναγνωρίζουν ότι η «στενοχωρία των εθνών» επάνω στη «γη» είχε συγκεκριμένη εκπλήρωση. Δεν έχουν σαφή αντίληψη ως προς το τι παριστάνει το σύμβολο του σαλευμού των «δυνάμεων των ουρανών», σε αντιδιαστολή προς τον σαλευμό που παριστάνει τις δυνάμεις της γης. Και λίγοι Λαοδικείς Αντβεντιστές κατανοούν ότι η «έλευση» του «Υιού του ανθρώπου ερχομένου εν νεφέλη» εκπληρώθηκε στη Μιλλεριτική ιστορία.

«Η ακριβής ημέρα και ώρα της ελεύσεως του Χριστού δεν έχουν αποκαλυφθεί. Ο Σωτήρας είπε στους μαθητές Του ότι ούτε ο Ίδιος μπορούσε να γνωστοποιήσει την ώρα της δευτέρας παρουσίας Του. Ανέφερε όμως ορισμένα γεγονότα, διά των οποίων θα μπορούσαν να γνωρίζουν πότε η έλευσή Του πλησίαζε. «Θέλουσιν εἶσθαι σημεῖα», εἶπε, «εν τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ καὶ τοῖς ἀστροῖς». «Ὁ ἥλιος θέλει σκοτισθῆ, καὶ ἡ σελήνη δεν θέλει δώσει το φως αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες του ουρανοῦ θέλουσι πέσει». Ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπε, θα ὑπάρχει «συναχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ· ἡ θάλασσα καὶ τὰ κύματα ἠχούντα· οἱ ἄνθρωποι ἀποψυχόντες ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκία τῶν ἐπερχομένων δεινῶν εἰς τὴν οἰκουμένην».

«Καὶ τότε ὄψονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν ταῖς νεφέλαις τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος μεγάλης φωνῆς, καὶ συνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ’ ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν.»

«Τὰ σημεῖα ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ τῇ σελήνῃ, καὶ τοῖς ἀστροῖς ἐπληρώθησαν. Ἀπὸ τότε οἱ σεισμοί, αἱ θύελλαι, τὰ παλιρροϊκὰ κύματα, ὁ λοιμός καὶ ὁ λιμός ἐπληθύνθησαν. Αἱ φρικωδέσταται καταστροφαί, διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, διαδέχονται ἀλλήλας ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ. Αἱ φοβεραὶ συμφοραὶ αἰ συμβαίνουσαι ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα λαλοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἐν σπουδαίοις τόνοις προειδοποιήσεως, διακηρύττουσαι ὅτι τὸ τέλος ἐγγύς ἐστίν, ὅτι τι μέγα καὶ ἀποφασιστικὸν συντόμως κατ’ ἀνάγκην μέλλει νὰ λάβῃ χώραν.»

«Ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας δεν θα διαρκέσει πολὺ ἀκόμη. Τώρα ὁ Θεὸς ἀποσύρει τὸ συγκρατητικὸν Του χέρι ἀπὸ τῆ γῆ. Ἐπὶ μακρὸν μιλούσε σε ἄνδρες καὶ γυναῖκες μέσω του Ἁγίου Του Πνεύματος· ἀλλὰ αὐτοὶ δεν ἔδωσαν προσοχὴ στὴν κλήση. Τώρα μιλεῖ στον λαὸ Του, καὶ στον κόσμον, μέσω τῶν κρίσεων Του. Ὁ καιρὸς αὐτῶν τῶν κρίσεων εἶναι καιρὸς ἐλέους για ἐκείνους που δεν εἶχαν ἀκόμη τὴν ευκαιρία νὰ μάθουν τι εἶναι ἡ ἀλήθεια. Με τρυφερότητα ὁ Κύριος θα ἐπιβλέψει ἐπ’ αὐτούς. Ἡ καρδιά του ἐλέους Του συγκινεῖται· τὸ χέρι Του εἶναι ἀκόμη ἐκτεταμένο για νὰ σώσει. Μεγάλα πλήθη θα γίνουν δεκτὰ στὴ μάνδρα τῆς

ασφαλείας, οι οποίοι κατά τις έσχατες αυτές ημέρες θα ακούσουν την αλήθεια για πρώτη φορά». Review and Herald, 22 Νοεμβρίου 1906.

Η ιστορία των Μιλλεριτών επαναλαμβάνεται μέχρι κεραίας στις έσχατες ημέρες. Τα «σημεία» που σημάδεψαν την έλευση και την ιστορία του πρώτου αγγέλου προτυπώνουν τα «σημεία» που σημαδεύουν την έλευση και την ιστορία του τρίτου αγγέλου. Όλα τα ιερά μεταρρυθμιστικά κινήματα παραλληλίζονται με το κίνημα του τρίτου αγγέλου στις έσχατες ημέρες.

«Το έργο του Θεού επί της γης παρουσιάζει, από εποχή σε εποχή, μια εντυπωσιακή ομοιότητα σε κάθε μεγάλη μεταρρύθμιση ή θρησκευτικό κίνημα. Οι αρχές της σχέσεως του Θεού με τους ανθρώπους είναι πάντοτε οι ίδιες. Τα σπουδαία κινήματα του παρόντος έχουν το παράλληλό τους σε εκείνα του παρελθόντος, και η εμπειρία της εκκλησίας κατά τους προηγούμενους αιώνες περιέχει διδάγματα μεγάλης αξίας για τον δικό μας καιρό.» The Great Controversy, 343.

Η ιστορία που παριστάνεται από τον ισχυρό άγγελο της Αποκάλυψης δεκαοκτώ είναι η ιστορία του τρίτου αγγέλου, και η ιστορία που παριστάνεται από τον τρίτο άγγελο εκτυλίσσεται παράλληλα προς την ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου της Μιλλεριτικής ιστορίας.

«Ο Θεός έχει δώσει στα μηνύματα της Αποκάλυψης 14 τη θέση τους στη γραμμή της προφητείας, και το έργο τους δεν πρόκειται να παύσει έως το τέλος της ιστορίας αυτής της γης. Τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου εξακολουθούν να είναι αλήθεια για την παρούσα εποχή και πρόκειται να πορεύονται παράλληλα με τούτο που ακολουθεί. Ο τρίτος άγγελος διακηρύσσει την προειδοποίησή του με δυνατή φωνή. “Μετά ταύτα,” είπε ο Ιωάννης, “είδα άλλον άγγελον να καταβαίνει εκ του ουρανού, έχοντα μεγάλην εξουσίαν, και η γη εφωτίσθη εκ της δόξης αυτού.” Μέσα σε αυτόν τον φωτισμό, το φως και των τριών μηνυμάτων είναι συννεωμένο.» The 1888 Materials, 803, 804.

Το έργο του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, το οποίο παραλληλίζεται με το έργο του τρίτου αγγέλου, απεικονίζεται επίσης στην παραβολή των δέκα παρθένων.

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες πέντε ήσαν φρόνιμες και πέντε μωρές. Η παραβολή αυτή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί κατά γράμμα, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή στον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι τη λήξη του χρόνου.» Review and Herald, 19 Αυγούστου 1890.

Η ιστορία που παρουσιάζεται στο δέκατο κεφάλαιο του βιβλίου της Αποκάλυψης παρουσιάζεται ως οι επτά βροντές, και οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά την ιστορία των Μιλλεριτών, η οποία ήταν η ιστορία των μηνυμάτων του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Οι επτά βροντές αντιπροσωπεύουν επίσης «μέλλοντα γεγονότα» που λαμβάνουν χώρα στις έσχατες ημέρες, και εκπληρώνονται με την ίδια «σειρά» όπως εκπληρώθηκαν στην ιστορία των Μιλλεριτών.

«Το ιδιαίτερο φως που δόθηκε στον Ιωάννη, το οποίο εκφράστηκε με τις επτά βροντές, ήταν μία σκιαγράφιση γεγονότων που θα λάμβαναν χώρα υπό τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. ...»

«Αφού αυτές οι επτά βροντές πρόφεραν τις φωνές τους, η εντολή δίδεται στον Ιωάννη, όπως και στον Δανιήλ, σχετικά με το μικρό βιβλίο: “Σφράγισον εκείνα τα οποία ελάλησαν αι επτά βρονταί”. Αυτά αφορούν μελλοντικά γεγονότα, τα οποία θα αποκαλυφθούν κατά τη σειρά τους». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, 971.

Όλα τα μεταρρυθμιστικά κινήματα παραλληλίζονται μεταξύ τους και πρέπει να συναχθούν «γραμμή επί γραμμής», προκειμένου να καταδείξουν την τελική μεταρρυθμιστική κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η παραβολή των δέκα παρθένων απεικονίζει την εσωτερική εμπειρία του λαού του Θεού στο Μιλλεριτικό κίνημα και στο κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Η παραβολή των δέκα παρθένων του κατά Ματθαίον 25 απεικονίζει επίσης την πείρα του Αντιβεντιστικού λαού». The Great Controversy, 393.

Το έργο και το μήνυμα τόσο των Μιλλεριτών όσο και των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παριστάνονται από τους τρεις αγγέλους της Αποκάλυψης δεκατέσσερα.

«Είχα πολύτιμες ευκαιρίες να αποκτήσω μια εμπειρία. Είχα εμπειρία στο πρώτο, στο δεύτερο και στο τρίτο αγγελικό μήνυμα. Οι άγγελοι παριστάνονται να πετούν στο μέσον του ουρανού, κηρύττοντας στον κόσμο ένα μήνυμα προειδοποίησης, και έχοντας άμεση σχέση με τον λαό που ζει στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Κανείς δεν ακούει τη φωνή αυτών των αγγέλων, διότι αυτοί είναι σύμβολο που παριστάνει τον λαό του Θεού, ο οποίος εργάζεται σε αρμονία με το σύμπαν του ουρανού. Άνδρες και γυναίκες, φωτισμένοι από το Πνεύμα του Θεού και αγιασμένοι διά της αληθείας, διακηρύττουν τα τρία μηνύματα κατά τη σειρά τους.» Life Sketches, 429.

Τα προφητικά γεγονότα που παριστάνονται στο δέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, παριστάνονται από τις επτά βροντές. Τα γεγονότα αυτά σηματοδοτούν το σημείο όπου το θείο ενώνεται με το ανθρώπινο. Τα «σημεία» που προσδιόρισε ο Χριστός στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ματθαίου, στο δέκατο τρίτο του Μάρκου και στο εικοστό πρώτο του Λουκά, παριστάνουν τα «σημεία» που εισήγαγαν το Μιλλεριτικό κίνημα και αποτελούν παράλληλη μαρτυρία προς το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες δεν γεύονται θάνατο, όπως παριστάνονται από τον Ενώχ και τον Ηλία. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001, το «σημείο» που ο Χριστός προσδιόρισε ως σημαίνον τον ερχομό της τελικής γενεάς της ιστορίας της γης, προσδιορίζεται στο εικοστό πρώτο κεφάλαιο του Λουκά. Για να είναι κανείς μεταξύ εκείνης της ομάδος που έχει παρασταθεί από τον Ενώχ και τον Ηλία, οι οποίοι καλούνται οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, απαιτείται να αναγνωρισθεί το «σημείο» και όλα όσα αυτό παριστάνει.

Αφού ο Ιησούς οδήγησε τους μαθητές Του διαμέσου της ιστορίας των «σημείων» που προανήγγειλαν την έλευση του Κινήματος των Μιλλεριτών, κατόπιν επανέλαβε και ανέπτυξε περαιτέρω την ιστορική Του μαρτυρία, περιλαμβάνοντας μια παραβολή που απεικόνιζε την ίδια ιστορία.

Και είπε προς αυτούς μία παραβολή· Ιδού η συκιά, και πάντα τα δένδρα· όταν ήδη βλαστήσωσι, βλέποντες γνωρίζετε αφ' εαυτών ότι ήδη το θέρος είναι πλησίον. Ούτω και σεις,

όταν ίδητε ταύτα να γίνονται, γνωρίσατε ότι είναι πλησίον η βασιλεία του Θεού. Αληθώς σας λέγω, δεν θέλει παρέλθει η γενεά αυτή, εωσού εκπληρωθώσι πάντα. Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει, οι δε λόγοι μου δεν θέλουσι παρέλθει. Λουκάς 21:29–33.

Ο Ιησούς αρχίζει την παραβολή επισημαίνοντας μια διάκριση μεταξύ «της συκῆς», στον ενικό, και «όλων των δένδρων». Η «συκή» είναι ο λαός της διαθήκης, ο οποίος στις έσχατες ημέρες είναι ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός, που ομολογεί ότι είναι ο λαός του υπολοίπου του Θεού. Τα άλλα «δένδρα» ήταν τα έθνη.

«Σημειώσατε την κατάρα της συκῆς, η οποία αντιπροσωπεύει το ιουδαϊκό έθνος, καλυμμένο με τα φύλλα της ομολογίας, αλλά χωρίς να βρίσκεται επ' αυτής καρπός. Η κατάρα εκφωνείται επί της συκῆς, η οποία αντιπροσωπεύει τον ηθικό, σκεπτόμενο, ζώντα παράγοντα, καταραμένο από τον Θεό, ζώντα καθώς έζησαν οι Ιουδαίοι επί σαράντα έτη μετά το γεγονός αυτό, και όμως νεκρό. Σημειώσατε, τα άλλα δένδρα, τα οποία αντιπροσωπεύουν τους Εθνικούς, δεν ήσαν καλυμμένα. Ήσαν άφυλλα, χωρίς να προβάλλουν καμία αξίωση ότι έχουν γνώση του Θεού. Ο καιρός της καρποφορίας των δεν είχε ακόμη έλθει.» Special Testimonies for Ministers and Workers, number 7, 59–61.

Ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός κατά τις έσχατες ημέρες είναι καταραμένος, διότι, μολονότι ομολογεί ότι είναι ο λαός του υπολοίπου του Θεού, η ομολογία του είναι άκαρπη. Ο Ιησούς διατυπώνει στο χωρίο δύο αλληλένδετα, αλλά διαφορετικά, σημεία. Προσδιορίζει τη διάκριση μεταξύ του ομολογουμένου λαού του Θεού και των Εθνικών, οι οποίοι δεν ομολογούν ότι τηρούν τον νόμο του Θεού ούτε ότι κατέχουν το Πνεύμα της Προφητείας, τα οποία αποτελούν τα χαρακτηριστικά του υπολοίπου των εσχάτων ημερών, τα οποία ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός ομολογεί ότι διατηρεί. Τα φύλλα κατά τις έσχατες ημέρες αντιπροσωπεύουν τον προβαλλόμενο ισχυρισμό ότι είναι το υπόλοιπο που προσδιορίζεται από τον Ιωάννη στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

«Ο κόσμος των Εθνικών παριστανόταν από τις συκιές χωρίς φύλλα και χωρίς καρπό. Οι Εθνικοί ήσαν στερημένοι, όπως και οι Ιουδαίοι, από ευσέβεια· αλλά δεν είχαν ισχυρισθεί ότι βρίσκονταν στην εύνοια του Θεού. Δεν καυχόντο για ανυψωμένη πνευματικότητα. Ήσαν τυφλοί, από κάθε άποψη, ως προς τις οδούς και τα έργα του Θεού. Για αυτούς ο καιρός των σύκων δεν είχε ακόμη έλθει. Εξακολουθούσαν ακόμη να προσβλέπουν σε μια ημέρα που θα τους έφερνε φως και ελπίδα.» Signs of the Times, 15 Φεβρουαρίου 1899.

Η διάκριση μεταξύ της συκῆς και των άλλων δένδρων έλαβε από τον Χριστό και μία ακόμη διάκριση. Ο καιρός κατά τον οποίον τα δένδρα επρόκειτο να εκβλαστήσουν για τις συκές, ήταν διαφορετικός από τον καιρό κατά τον οποίον τα δένδρα των Εθνών επρόκειτο να εκβλαστήσουν. Στις έσχατες ημέρες «δύο διακεκριμένες κλήσεις δίδονται στις εκκλησίες», και η πρώτη φωνή από τον άγγελο του δέκατου ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίον επρόκειτο να λάβει χώρα η εκβλάστηση για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η «δεύτερη φωνή» της Αποκαλύψεως 18 αντιπροσωπεύει το πότε τα άλλα δένδρα επρόκειτο να εκβλαστήσουν.

Κατά τις ημέρες του Χριστού, οι Ιουδαίοι ήσαν η συκή, ενώ οι Εθνικοί ήσαν τα άλλα δένδρα. Στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος, οι Προτεστάντες ήσαν η συκή, και οι Μιλλερίτες ήσαν τα

άλλα δένδρα. Κατά τις έσχατες ημέρες, ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός είναι η άκαρπη συκή, η οποία αφαιρείται από την Ιερουσαλήμ (τον αμπελώνα), και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι οι συκές που φέρουν καρπό. Τα άλλα τέκνα του Θεού, τα οποία βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα, παριστάνονται ως τα Έθνη.

Ένας «εθνικός», εξ ορισμού, είναι ένας «ξένος». Τα δέντρα των εθνικών είναι αδρανή (νεκρά), χωρίς να φέρουν οφθαλμούς ή καρπό κατά τον χρόνο που η συκή εκβλαστάνει και έρχεται στη ζωή. Ένα αδρανές δέντρο είναι ένα ξηρό δέντρο, και όταν οι Εθνικοί κληθούν να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, από τη δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, τότε θα επιλέξουν να τηρούν το Σάββατο της εβδόμης ημέρας και να εισέλθουν σε διαθήκη με τον Κύριο.

Και ας μη λέγει ο υιός του ξένου, που προσκολλήθηκε στον Κύριο, λέγοντας: Ο Κύριος με έχει χωρίσει ολοτελώς από τον λαό του· ούτε ας λέγει ο ευνούχος: Ιδού, εγώ είμαι ξηρό δέντρο. Διότι έτσι λέγει ο Κύριος προς τους ευνούχους που τηρούν τα σάββατά μου, και εκλέγουν όσα μου είναι αρεστά, και προσκολλώνται στη διαθήκη μου· και σε αυτούς θα δώσω μέσα στον οίκο μου και μέσα στα τείχη μου τόπο και όνομα καλύτερο από υιούς και από θυγατέρες· θα τους δώσω όνομα αιώνιο, το οποίο δεν θα εκλείψει. Και τους υιούς του ξένου, που προσκολλώνται στον Κύριο, για να τον υπηρετούν, και να αγαπούν το όνομα του Κυρίου, ώστε να είναι δούλοι του, καθέναν που τηρεί το σάββατο ώστε να μη το βεβηλώνει, και προσκολλάται στη διαθήκη μου· και αυτούς θα τους φέρω στο αγίο μου όρος, και θα τους ευφράνω μέσα στον οίκο της προσευχής μου· τα ολοκαυτώματά τους και οι θυσίες τους θα είναι ευπρόσδεκτα επάνω στο θυσιαστήριό μου· διότι ο οίκος μου θα ονομάζεται οίκος προσευχής για όλους τους λαούς. Ησαΐας 56:3–7.

Ξένος είναι ένας «εθνικός», και η «δεύτερη φωνή» τους καλεί να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, και οδηγούνται στο αγίο όρος του Θεού· τότε αυτό θα είναι το «άγιο» όρος Του, διότι το σιτάρι και τα ζιζάνια θα έχουν χωριστεί μέσω της διαδικασίας δοκιμασίας που παριστάνεται στην ιστορία της «πρώτης φωνής». Όταν έλθουν στο όρος του Κυρίου κατά τις έσχατες ημέρες, οι Εθνικοί δεν θα είναι πλέον ξένοι ή ξηρά δέντρα.

Ό ήλιος και ή σελήνη θέλουσι σκοτισθῆ, και οι άστέρες θέλουσιν άποσύρει τῆν λαμπρότητα αὐτῶν. Καί ό Κύριος θέλει βρυχηθῆ έκ Σιών, και θέλει έξαποστείλει τῆν φωνήν αὐτοῦ έξ Ἱερουσαλήμ· και οι οὐρανοι και ή γῆ θέλουσι σαλευθῆ· άλλ' ό Κύριος θέλει εἶσθαι ή έλπις τοῦ λαοῦ αὐτοῦ και ή ισχύς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Καί θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμι Κύριος ό Θεός ὑμῶν, κατοικῶν έν Σιών, τῷ ὄρει μου τῷ άγίῳ· τότε ή Ἱερουσαλήμ θέλει εἶσθαι άγία, και ξένοι δέν θέλουσι διαβῆ δι' αὐτῆς πλέον. Ἰωήλ 3:15–17.

Η έναρξη της ιστορίας κατά την οποία η «δεύτερη φωνή» καλεί το άλλο ποιμνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα έχει «σημεία» που προτυπώθηκαν από τα σημεία του Μιλλεριτικού κινήματος. Στο κατά Ματθαίον, κεφάλαιο εικοστό τέταρτο, στο κατά Μάρκον, κεφάλαιο δέκατο τρίτο, και στο κατά Λουκάν, κεφάλαιο εικοστό πρώτο, εκτίθεται η μαρτυρία του Χριστού την οποία εξετάζουμε. Σε καθεμία από αυτές τις τρεις μαρτυρίες, ένα από τα «σημεία» που προσδιορίζονται είναι ότι οι δυνάμεις των ουρανών θα σαλευθούν· αλλά στην παρουσίαση του Ιωήλ περί των «σημείων» που προσδιορίζουν πότε η Ιερουσαλήμ θα είναι «αγία», τόσο «οι ουρανοί όσο και η γη θα σαλευθούν».

Ο Ιωήλ προσδιορίζει την τέλεια εκπλήρωση των προλεχθέντων «σημείων» που λαμβάνουν χώρα όταν η Ιερουσαλήμ είναι αγία. Εκείνος ο καιρός είναι όταν ο Κύριος έχει αφαιρέσει τις αμαρτίες από τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και η εκκλησία της Λαοδικείας έχει μεταβεί στο κίνημα της Φιλαδέλφειας. Τότε είναι που το έκτο κίνημα (Φιλαδέλφεια) καθίσταται το όγδοο κίνημα (Φιλαδέλφεια), το οποίο είναι εκ των επτά εκκλησιών. Τότε είναι που η Στρατευομένη Εκκλησία γίνεται η Θριαμβεύουσα Εκκλησία. Η Στρατευομένη Εκκλησία είναι ένας χαρακτηρισμός για την εκκλησία του Θεού, η οποία αποτελείται από τον σίτον και τα ζιζάνια. Η Θριαμβεύουσα Εκκλησία είναι το άγιον όρος του Θεού, το οποίο είναι «άγιον», και «δεν θα διέρχονται πλέον ξένοι μέσα από αυτήν».

Η εμφάνιση του υψωμένου σημαιόφορου, το οποίο είναι η Θριαμβεύουσα Εκκλησία, το οποίο είναι «όγδοος καὶ ἐκ τῶν ἐπτά», το οποίο είναι όταν η Ιερουσαλήμ είναι «αγία», συνοδεύεται από «σημεία». Προκειμένου ο Ιησούς να παράσχει στο λαό Του το σημείο αναφοράς, ώστε να αναγνωρίσει το «σημείο» της ζωής ή του θανάτου, το οποίο ταυτοποιεί τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, χρησιμοποίησε τα δέντρα και τον φυσικό κύκλο της ζωής ενός δέντρου για να διδάξει αυτό το υψίστης σημασίας μάθημα.

«Ο Χριστός είχε παραγγείλει στον λαό Του να αγρυπνεί για τα σημεία της παρουσίας Του και να χαίρεται καθώς θα έβλεπε τα σημεία του ερχομού του Βασιλέως του. «Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γίνονται,» είπε, «ανακύνετε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας· διότι πλησιάζει η απολύτρωσις σας.» Έδειξε στους ακολούθους Του τα δένδρα της άνοιξης όταν βλαστάνουν, και είπε: «Όταν ήδη εκπτυσσόμενα τα βλέπτε, γνωρίζετε αφ' εαυτών ότι το θέρος είναι ήδη πλησίον. Ούτω και σεις, όταν ίδητε ταύτα να γίνονται, γνωρίζετε ότι η βασιλεία του Θεού είναι πλησίον.» Λουκάς 21:28, 30, 31.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 308.

Όταν τα δέντρα της Άνοιξης αρχίζουν να βγάζουν μπουμπούκια, το Καλοκαίρι είναι πλησίον.

Ο θερισμός παρήλθε, το θέρος ετελείωσε, και εμείς δεν εσώθημεν. Ιερεμίας 8:20.

Τα δένδρα που βλαστάνουν φανερώνουν ότι είναι άνοιξη, και τότε γνωρίζουμε ότι το καλοκαίρι είναι πλησίον, και είναι κατά το καλοκαίρι όταν συνάγεται ο θερισμός.

Ὁ ἔχθρος ὁ σπείρας αὐτά εἶναι ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς εἶναι ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου· οἱ δὲ θεριστὰί εἶναι οἱ ἄγγελοι. Κατὰ Ματθαῖον 13:39.

Ο θερισμός είναι στη συντέλεια του κόσμου. Όταν τα δέντρα αρχίζουν να βγάζουν βλαστούς, οφείλετε να γνωρίζετε ότι το τέλος του κόσμου είναι επικείμενο.

«Ένα ρητό του Σωτήρος δεν πρέπει να χρησιμοποιείται για να αναιρεί ένα άλλο. Αν και κανείς δεν γνωρίζει την ημέρα ούτε την ώρα της έλευσής Του, διδασκόμαστε και καλούμαστε να γνωρίζουμε πότε είναι πλησίον. Επιπλέον, διδασκόμαστε ότι το να αδιαφορούμε για την προειδοποίησή Του και να αρνούμαστε ή να παραμελούμε να γνωρίζουμε πότε η παρουσία Του είναι κοντά, θα είναι για εμάς τόσο ολέθριο όσο ήταν για εκείνους που ζούσαν στις ημέρες του Νώε το να μη γνωρίζουν πότε ερχόταν ο κατακλυσμός». The Great Controversy, 371.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη μας του εικοστού πρώτου κεφαλαίου του Λουκά στο επόμενο άρθρο.

«Είδα ότι οι δυνάμεις της γης κλονίζονται τώρα και ότι τα γεγονότα έρχονται κατά σειρά. Πόλεμος και φήμες πολέμου, μάχαιρα, πείνα και λοιμός είναι πρώτα για να κλονίσουν τις δυνάμεις της γης· έπειτα η φωνή του Θεού θα κλονίσει τον ήλιο, τη σελήνη και τους αστέρες, καθώς και αυτή τη γη. Είδα ότι ο κλονισμός των δυνάμεων στην Ευρώπη δεν είναι, όπως διδάσκουν μερικοί, ο κλονισμός των δυνάμεων των ουρανών, αλλά είναι ο κλονισμός των οργανισμένων εθνών.» Early Writings, 41.